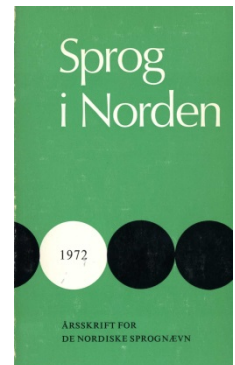

Sprog i Norden

Titel: Finlandssvenskan i USA och Kanada
Forfatter: Lars Huldén
Kilde: Sprog i Norden, 1972, s. 59-72
URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Dansk Sprognævn

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Finlandssvenskan i USA och Kanada

Av Lars Huldén

Svenskbygderna i Finland har alltid haft en omfattande emigration. Den bredaste strömmen av utvandrare sökte sig under 1800-talets sista och 1900-talets första decennier till Nordamerika. I synnerhet från Österbotten och Åland var emigranterna många. Ännu på 1930-talet var en tredjedel av de kyrkskrivna i vissa österbottniska socknar bosatta i främmande världsdelar.

En del av emigranterna återvände efter några år till hemlandet. Amerikatiden hade då satt sina spår hos dem på olika sätt, silikos, guldtänder, amerikatrunk på vinden, yxa med dubbelbett i lidret, underliga berättelser att berätta. En mängd amerikanska lånord har genom emigranterna funnit vägen in i dialekterna.

Dialektforskarna i Finland har länge lekt med tanken att närmare studera emigrantspråket. Redan på 1950-talet diskuterades möjligheterna att göra någonting på området. Men det fanns då varken tekniska eller ekonomiska förutsättningar för ett så omfattande forskningsprojekt.

I början av 1970 tillsatte Folkmålskommissionen, som arbetar med statsmedel och har som närmaste mål att utge en ordbok över de finlandssvenska dialekterna, och Svenska Litteratursällskapets folkkultursarkiv, en arbetsgrupp med uppdraget att undersöka vilka möjligheter det fanns att nu sända en forskargrupp till USA och Kanada. Arbetsgruppen lyckades småningom få garantier för att tillräckliga understöd skulle beviljas. Den största bidragsgivaren var undervisningsministeriet, som beviljade 30 000 mk. Amerikaexpeditionens budget slutade, när resan inleddes, på 75 000 mk.

De som deltog i Amerikaexpeditionen -71, som den kom att

kallas, var fil. dr Ragna Ahlbäck, professor Lars Huldén, fil. kand. Ann-Marie Ivars och fil. kand. Mikael Reuter. Resan började den 2 mars, och den 22 maj var expeditionen hemma igen. Utrustningen bestod av sju bandspelare, några kameror, 420 band och ett par tusen adresser.

Banden (Scotch) hade sänts i förväg till Finlands konsul i Seattle. Adresserna hade delvis samlats ihop genom en pristävling hemma i Finland. Den gällde minnena av emigrationen, och svaren fick bilda underlaget för den frågelista som expeditionen hade med sig. Första priset var en resa till New York, donerad av SAS. Tävlingsdeltagarna fick också uppge adresser på personer som de hade kontakt med eller kände till i Amerika. Emigranttidningen Nordens adressförteckning, som expeditionen hade fått en kopia av, visade allra tydligast var finlandssvenskarna bor på den amerikanska kontinenten.

Långt före avresan var adresserna inprickade med knappnålar på en väggkarta. Den visade att de största koncentrationerna av finlandssvenskar finns i nordväst (Washington, Oregon, BC), i Mellanvästern (Minnesota, Michigan) och på östkusten (Massachusetts, Connecticut, New York). Arbetsplanen blev därför helt naturligt den, att gruppen i mars ägnade sig åt det västra distriktet, i april åt Mellanvästern, och under ett par veckor i maj åt östkusten. Tiden blev överallt för kort, men tidtabellen måste genomföras såsom den hade gjorts upp före avresan.

Runebergsorden heter den största finlandssvenska emigrantorganisationen i Amerika. Den kontaktades på ett tidigt stadium och åtog sig beredvilligt att hjälpa till med inkvarteringen och med att introducera intervjuarna hos lämpliga informanter. Medverkan från Runebergsorden och dess enskilda medlemmar var helt avgörande för expeditionens framgång. Genom den stora gästfrihet som visades överallt blev utgifterna nästan 20 000 mk lägre än beräknat, vilket betydde att bearbetningen av materialet kunde inledas omedelbart efter att det lyckligen hade anlänt till Finland.

Urvalet av informanter blev kanske något ensidigt; det är begripligt att man helst visade intervjuarna till sådana som gjort det någorlunda bra i det nya landet. Men så ensidigt

blev ändå inte materialet, att inte de flesta typer av emgrant-öden är beskrivna där.

Redan vid flygfältet i Seattle hyrdes en bil, som sedan blev expeditionens forskaffningsmedel ända till Kennedy airport. Med alla krokar och avstickare medräknade blev resvägen omkr. 13 000 km. Under de åttio dygn resan tvärsöver kontinenten varade intervjuades 606 personer. Inspelningarna omfattar sammanlagt 384 timmar.

När detta skrivs har innehållsbeskrivningar gjorts till ungefär 100 band, och omkring 3,5 timmar tal har transkriberats. Bearbetningen kommer alltså att kräva ytterligare flera års arbete. Åtminstone fyra avhandlingsprojekt bygger redan nu på Amerikamaterialet.

Tekniskt sett blev inspelningarna sällan av god kvalitet. Det fanns alltför många apparater i hemmen som automatiskt kopplades på och av. Trafikbullret störde i storstäderna. Ekande rum kunde inte alltid undvikas.

Språket på banden skiftar från ren engelska eller full "mixning" på några få band till ren dialekt på lite fler. De flesta representerar en amerikansk högfinlandssvenska, mer eller mindre uppblandad med engelska uttryck och fraser och med dialektdrag. Från dialektologisk synpunkt var behållningen av intervjuerna inte särskilt stor. Man hör lika bra eller bättre dialekt i Finland. Men hos några representanter för andra eller tredje generationerna påträffades ålderdomligheter, som numera är sällan hörda i de trakter som deras dialekt närmast utgår från. Den amerikanska högsvenskan av finlandssvensk typ är kanske det intressantaste forskningsobjektet i materialet. De flesta emigranter talade dialekt när de lämnade hemlandet. De har lärt sig sin högsvenska i Amerika. Särdragen i deras språk är ganska många.

Finlandssvenskarna håller inte fast vid sitt språk i många generationer, såsom vissa andra nationaliteter ofta gör. Det var sällan som andra generationen talade svenska flytande; de förstod vad som sades men talade själva engelska. Orsaken ligger väl delvis i att den finlandssvenska folkgruppen är liten, delvis i att finlandssvenskarna rätt ofta möter svårigheter i samarbetet med finnar och rikssvenskar. I fråga om finnarna

ställer språket hinder i vägen, i fråga om rikssvenskarna tycks nationsgränsen kunna vara ett hinder. Lösningen är amerikanisering.

Några forskningsresultat grundade på det material som Amerikaexpeditionen -71 samlade in kan ännu inte uppvisas. Mycket av det som redovisades i Språk i Norden 1971 kommer uppenbarligen att bekräftas av det finlandssvenska materialet. I det följande meddelas några korta utdrag ur de transkriberade banden. De tre första informanterna representerar första generationen, dvs. de har själva vid vuxen ålder emigrerat till Amerika. De två sista språkproven är intalade av personer som tillhör andra generationen, dvs. de är födda i Amerika av föräldrar som emigrerat.

Språkprov

1. I M, sömmerska, f. 1894 i Terjärv, Österbotten, emigrerat 1910, intervjuas av LH i Bronx, N.Y.

IM: Å så bruuka vi syy föör äktressis mee. Jáá. Ja syydd maang kläninga át hodee Kláádet Kállbäär. She was hon var, she, she was a star thoseday(s), ho-hon vaar stsäärna hode ha tiidn. Jáá. Ja a sydd át hennar, áá ja syydd át maang sám vi fikk fleira gang fikk vi teaterticket á ti fara á sii. Jáá. Så hä var treevliit ti sii hä. Jáá á, hm. Jaa. Å ja sáá hännar i pärsoon, hode, hodee Kláádet Kállbäär. Ja mássta jo neer til, á sii, va, va sám sko dsäras ti hode klänindsä, för ja hafft jo haand ám hodee klänindsä, så ja vaart kalla neer, så ja sáá hännar, mä ho va jo så, sáá uut som stryck själv hela männistso. Jaa, ja ho va så máála . . .

Översättningar

1. Och så brukade vi sy för actresses med. Jag sydde många klänningar åt dendär Claudette Colbert. She was hon var, she was a star those days, hon var stjärna hon den tiden, Jå. Jag sydde åt henne, oh, ja sydde åt många som vi fick flera gånger teaterticket för att fara och se. Jå. Så det var var trevligt att se det. Jå å, hm. Ja. Och jag såg henne i person, dendär, dendär Claudette Colbert. Jag måste ner till, och se, vad, vad som skulle göras åt dendär klänningen, för jag hade ju hand om dendär klänningen, så jag blev kallad ner, så jag såg henne, men hon var ju så, såg ut som stryk själv hela människan. Ja, ja hon var så målad . .

2. SR, f.d. bondhustru, f. i Närpes Österbotten 1897, i Amerika 1909—20, 1947—, intervjuas av sin son HR, f. i Närpes, emigr. 1947, i Worcester, Mass.

Samtalet gäller förhållanden i Närpes.

SR: Å hanndä, hanndä sãm vott sjuuk å fie fallsjuukon, så, så saag hanndä gäbbin sãm va tiit: "Int va hä mäna åt tieg int, hä va mäna åt faadrin dänn." Å, å ni ska ga uut i stallä så jär ä än tili tier vör iendan sãm fåilar na lätä, tier ska ni ta framm, tier jä ä liitä knyyt. Tier va ä liitä knyyt å hä too di taan.

HR: Kva va i knyytä?

SR: Hä va bäinä, na bäinä, na hädä knyytä.

HR: Stoor bäinä ä?

SR: Int väit ja kva bäinä ä vaa, di va froån tjörrgålin ti å kanstjä.

HR: . . Kva kalla di tå di sätt tåddä åp fälltjä älå?

SR: Hä väit ja int kva di kalla hä. Hä va än gaambäl tjällg sãm va inn ti oås än gang å så va on arrg så saa on, så saa ja, "nä kvafö jä ni arrg?" — "Joo, tu väit ja ska sät läppår åp dãm" saag on. "Ja ska sätt läppår åp dom". Å hä jood on, ä va Knoåp Aadrin sãm fie läppår.

HR: Ja han haa så mytjy läppår han haa läppår åp stjyylan, hä?

SR: Ja hä va läppår åp stjyylan hanns åp oåkrin. Va ä läppår allstanns. Han tala nu åmm hä sjölv han, så ää noo sant.

3. CH, f.d. skogsarbetare, f. i Korsnäs, Österbotten 1900, emigrerat 1922, intervjuas av LH i Worcester, Mass.

CH: (Om sonens svenska) Åå jäa an kona nåo säij åm an väla.

Åå jäa. Ja tänkkär nåo an kan taal åm an vill. Mån ää hoåt te taal, tå du, du haar tå, tu haar ti praktisäär.

LH: Joo hä ä jusst hä sãm . . .

Ch: Åå jäs. Ja minns, ja mi . . ty . . jussãm ja va häim si . . fämmtifyyra, å tå så kåmm, kåmm ja häim fyyra oår ti-

2. Och dendär, dendär som blev sjuk och fick fallandesjukan, så, så sade dendär gubben som var dit: "Inte var det menat åt dig inte det var menat åt fadern". Och, och ni skall gå ut i stallet så är det en tilja det fattas något litet i, där skall ni ta fram, där är ett litet knyte. Där var ett litet knyte och det tog de därifrån.

— Vad var det i knytet?

— Det var benen, några ben i detdär knytet.

— Stora ben också?

— Inte vet jag vad ben det var, de var från kyrkogården de också kanske.

— — —
— Vad kallade de (det) då de satte sådant på folk eller?

— Det vet jag inte vad de kallade det. Det var en gammal käring som var in till oss en gång, och så var hon så arg, så sade hon, så sade jag "nä varför är ni arg" — "Jo, du vet jag skall sätta loppor på dem" sade hon, "Jag skall sätta loppor på dem". Och det gjorde hon. Det var Knåp-Adrian som fick loppor.

— Ja han hade så mycket loppor, han hade loppor på skylarna hä?

— Ja, det var loppor på skylarna hans på åkern, var det loppor överallt. Han talade nu om det själv, så det är nog sant.

3. — O yah, han kunde nog säga om han ville. O yah. Jag tänker nog han kan tala om han vill. Men det är hårt att tala, då du, du har att, du har att praktisera.

— Jo, det är just det som . . .

— O yes. Jag minns, jag mi . . . ty . . . justsom jag var hemma si . . . femtifyra, och då så kom jag hem för fyra år till-

baaks å tå a ja glömmnd. Ja måta tänkk va ja ska säij tå ä va ju sãm ja ska a glömmnd bått a tå.

LH: Jaa a, do tänkär faar ti Finland no?

CH: Åå jaa, ja ska a booda faar tiit i sãmar män, int vaar ä naa i sãmar, int kãmbär ja nain vieg i sãmar trãor ja. Ja trãor int a. Não. Tå vi bruuka fissk förr tå an va liitin, åm vi jãol a jusãm braa, tå å fie jusãm nain braa fissk så tå kona an ju não taal na gamälanns.

4. RK, f. 1902 i Coos Bay, Oregon, av föräldrar från Karleby Österbotten, RS, mrs, f. 1902 i Coos Bay, föräldr. från Karleby. Intervjuas av LH i Coos Bay.

RK: Jaa, såå, jaa föreldra miin ti liika ti dans, å ti va braa ti dans såå. Jaa vi hadd hädä hall, så vi måssta jusst ta neer, ä vaart så gambäl, såå ti vila int, city laga ås ti ta ä neer. But, föräldra miin, ti (stammar) bygg hädä, tå di va ong. Hä va så mytji av dãm gambälansfãlltje, jär finnlansfãlltje så at di hadd hädee hall för ede Ruunebãrgsbilding. Såå. But, ja kann minns vi var, o fyra å fãmm, säkks åårs gambäl, sii, tå vii var å, å arrbeita tii, tå ti bruuka lægg, lægga åss ti å såva åå på stage tii, tå di arrbeta åå — åå, elldär danssa, tå di arrbeta, tå di va through å liik åm, åm löödaga tå bruuka vi vara tii såva tititi, all tãmte lill bãåna, så dji åpp tii, å såva på stage.

RS: Nu fö tiidä tå, aa, föreldra faa ti danssa eldä ti na mööte så måsst di hyyr, aa, va vi kalla ti baby-sitters, ti kãm å siti mä bãåna, män tå vi va ong så too föräldra all bãåna mäå ti danssa. Tå vi va tröitt tå så bara vi, ligge vi på gãllvä elldä benkka,

RK: O yah!

RS: å kassta kãffta övär åss å sååvd vi tãrtils ä va tiidä ti fara häim å så tå, plåkka föräldra bãåna deeras from benkka, å stoola å så foo vi häim. Ti hadd int naa sãm kãm häim å stoo mä bãåna.

baks, och då hade jag glömt. Jag måste tänka vad jag skulle säga, då det var ju som jag skulle ha glömt bort det då.

— — —
— Jaha, du tänker fara till Finland nu?

— O yah, jag skulle ha bort fara dit i sommar, men inte blir det något i sommar, inte kommer jag någon väg i sommar tror jag. Jag tror inte det. No. Då vi brukade fiska förr, då han (sonen) var liten, om vi gjorde det justsom bra då och fick justsom någon bra fisk, så då kunde han ju nog tala något (litet) gamlalands.

4. Ja, så, ja, föräldrarna mina de likade att dansa, och de var bra att dansa, så. Ja, vi hade dendär hallen, som vi måste just ta ner, den blev så gammal, så de ville inte, city lagade oss att ta ner den. But, föräldrarna mina, de . . . bygga dendär, då de var unga. Det var så mycket av dem, gamlalandsfolket, här, finlandsfolket, så att de hade dendär hallen för dendär Runebergsbuilding. Så. But, jag kan minnas vi var, o, fyra och fem, sex års gamla, see, då vi var och arbetade dit, då de brukade lägga oss till att sova, o, på stage dit, då de arbetade och, och eller dansade, då de arbetade, då de var through å lika om lördagarna, då brukade vi vara dit, sova dit, alla dedär små barnen, så gick upp dit och sova på stage (scenen).

— Nu för tiden då, ah, föräldrarna far till danserna eller till något möte, så måste de hyra, ah, vad vi kallar till babysitters, att komma och sitta med barnen, men då vi var unga så tog föräldrarna alla barnen med till danserna. Då vi var trötta då så bara vi, ligger vi på golvet eller bänkarna.

— O yah.

— och kastade koftan över oss och [så] sov vi till det var tid att fara hem, och då så plockade föräldrarna barnen deras from bänkarna och stolarna, och så for vi hem. De hade inte någon som kom och stod med barnen.

5. IW, mrs f. 1907 i Eveleteth, föräldrar och man från Kvevlax, Österbotten, intervjuas i Eveleth, Minnesota, av MR.

MR: Var det öppen mina eller var det . . .

IW: No, onndä graond. They had äppenmiina too, menn pappa arrbeeta onnder graond. Hm.

MR: nå de va väl dammit å besvärlit där?

IW: Jaa a, hä va, that. Sjitin kleedär tå di käämm hemm . . .

Jaa, not only dust, but. Å så hadd di tejde they call carbon-lamps under head. But ää, di jäär int na viidare myttjy ääv hädä ny, di haar mostly openground. Häär cross va plenty of ore rätt onndär hyyse häär, å allt öövär ä år rätt, säär /?/ di miinon rätt neeret, straight häär. Ämm pappa arrbeeta, fairmine they call it . . .

MR: Minns du hur långa dagar det var?

IW: Hor låänng?

MR: Hur långa dagar det var? Hur många timmar om dagen?

IW: Oh. Liikadannt sãm here is nu. Used to go klåkkon sjyy å käämm hemm runnt femm. Så, så hadd di nattsjifft ää, bruuka arrbeit på natten.

MR: Nå, han arbete i gruvan hela sitt liv då?

IW: Hm. Övä förrti år, förrtitvää år troor ja e vaa, tå an to pension hann arrbeita i miinon.

MR: Hur gammal var han när han tog pension?

IW: Hm. Jaa, he must have been sekkstifemm. Runnt e, hann, hann sko int ha taji pension tå ann too, menn hann va i en caraccident. Så ää, di frååga äm an vila, så he said jaa, hann arrbeita lång noog anyway, så han too pension.

5. — No, underground. They had openmina too, men pappa arbetade underground. Hm.

— Nå det var väl dammigt och besvärligt där?

— Ja a, det var that. Smutsiga kläder då de kom hem, ja, not only dust, but. Och så hade de dedär they call carbon-lamps under head. But, ah, de gör inte något vidare mycket av det där nu, de har mostly openground. Här cross var plenty of ore rätt under huset här, och allt över är ore rätt, isär (?) di minan rätt nerefter straight här. Om pappa arbeta, fairmine they call it . . .

— O. Likadant som here is nu. Used to go klockan sju och komma hem runt fem. Så, så hade de nattskifte också, brukade arbeta på natten.

— Hm. Över fyrtio år, fyrtiotvå år tror jag det var, då han tog pension.

— Hm. Ja, he must have been sextiofem. Runt det, Han, han skulle inte ha tagit pension då han tog, men han var i en caraccident. Så, ah, di fråga om han ville, så he said ja. Han arbeta long nog anyway, så han tog pension.

Kommentarer till språkproven

Transkriptionerna har gjorts av Ann-Marie Ivars (2), Marianne Blomqvist (1, 4, 5) och Viveca Ekholm (3). Här är ljudbeteckningen något förenklad, och intervjuarnas "intresse-ljud" (mm, ja, uhhuh" o.d.), som knappast har varit avsedda att höras, har strukits; de finns inom parentes i originaltexten.

Den renaste svenskan finner vi i provet nr 2. SR talar närpesdialekt utan något som helst amerikanskt inflytande, vilket säkert sammanhänger med att hon tillbringat en stor del av sitt vuxna liv i Närpes och fortfarande talar dialekt med sin son. Viktigt är också att hon talar om gamla landet. Situationen vid intervjun var ganska speciell: Efter en stekfest som Runebergsordens avdelning i Worcester hade inviterat expeditionen till, bjöds alla fyra deltagarna och några andra på fortsättning hemma hos HR, där SR också bor. Det blev sent och den gamla förklarade att hon tänkte dra sig tillbaka. Då sattes bandspelaren i gång, och mellan tolv och två på natten berättade SR för ett stillnat party om tomten, som hon själv hade sett i Närpes, om spökerier, om sjukdomar som påsatts genom trolldom och om mycket annat.

IM kom till Amerika som sextonåring och var när intervjun gjordes 77. Vid början av intervjun frågade hon, om hon skall tala högsvenska eller Terjärvspråk och blev uppmanad att välja det senare. Hon berättar om amerikanska förhållanden och använder därför vissa amerikanska ord och uttryck ("i person"). Att hon bevarat sitt modersmål så väl beror säkert på att hon varit gift med en man från samma socken.

Också CH talar en god dialekt. De amerikanska inslagen i det citerade avsnittet inskränker sig till vissa interjektionella uttryck. Sådana är han frikostig med. När han talar om skogsarbetet använder han också många amerikanska fackord.

I det fjärde språkprovet framträder också interjektionerna (fast det inte alltid är möjligt att avgöra om de är svenska eller amerikanska) men dessutom lånord utanför facktermernas område och egendomligheter i ordföljden.

Den sista informanten har stora svårigheter med svenskan. Språken blandas med varandra tämligen nyckfullt, men fraser

som *they call it* tyder på att hon anser fackuttrycken speciellt främmande för intervjuaren och därför markerar dem. Liknande markering förekommer också i slutet av det fjärde provet.

Alla de fem anförda proven har stark dialektfärg. Graderingen är tillämplig på en betydande del av materialet. Men som nämnt är en svenska av riksspråkstyp tämligen dominerande i inspelningarna. Som avslutning må anföras ett språkprov av detta slag:

LS, f.d. farmare, f. 1886 i Malax, Österbotten, emigrerat 1903, intervjuas av AMI i Tacoma, Wash. (Ljudbeteckningen skiljer sig i detta prov, som gjorts speciellt för artikeln av intervjuaren, från den som använts i de tidigare anförda. Kortstavighet betecknas t.ex. inte, men förekommer i orden *över, fören, arbeta, vila, göra.*)

De va nittånhunratre på våren. Tjugofemte maj. Å vi tjörde me häst å alla, sakerna, nästan två lass där ti, ti Sundom å, å där fick vi en sundambo som tog oss över [me] båten ti Vasa. En båt me, öppen båt, rodde över ti Vasa å så, sen så fick vi tåg på kvällen ti Hangö. Å, ja minns att de, att de va den första gången ja ha gått å tjööft apelsin, ja tjööfte två apelsiner, för att få smaka fören ja le- ja sku lämna å. Å ja gav ett åt min bästa kamrat, en Oskar Sundbäck som kom me oss ti Vasa, för hanses bror Viktor reste hit också me, på samma gång me oss. Så ja dela me mej å gav honom en apelsin också. De va den första apelsinen ja hadde.

Ja sku säj, får ja säja de att, att de va på tok, med, vårt folk på den tiden för att de var inga nöjen på nå ställ utom saloon. Å, å, när de ko- kom, ner fr- arbeta i sex månar tid så, å kom ner å, arbeta hårt så, vila di ha lite trevligt å, å di gick ju tillsammans å, å sku bestå varandra lite, på starkvaror, å fören de gått lage runt så va di ju, i, fulla tagen å /otydligt/ alltsammans a gått. Ja, de va de,

de största elände där å sirdu så sällskapa ja aldri me, me,
me, me de där folke, ———

—————
Nå va du börja arbeta me?

— Well, då ble de att, att börja arbeta me cementarbete
på en, på, me trottoarer å, å så att, att, gräva bort stubbar
då di gjorde ga- nya gator. De fick ju, de fi- findest ju icke
nå stora lyftkranar å, å, å tractors som de utan man fick
göra allt för hand.

Det saknas inte dialektdrag i detta sista prov (kortstavighet,
vissa obetecknade kakuminaler, apokoperat *ställ*, formerna
tjööft och *tjööfte*, *findest*) men de flesta är sådana som man
ofta möter hos finlandssvenskar som inte talar utpräglad
dialekt. De direkta amerikanska lånorden är få, men det
främmande inflytandet märks i uttryck som *så fick vi tåg på
kvällen, ja sku lämna*. Hjälpverbet har utelämnats i *fören de
gått lage runt*. Negationen *icke* förekommer en gång; den var
annars påfallande vanlig hos amerikafinlandssvenskarna.